

A. M. HAMMACHER

geeft aan de vormen en beelden om ze later weer op te heffen en te breken, zonder dat iets in wezen verloren gaat, die kracht is het die het verloren Chartres uitzaait tot een herboren Chartres, dat nog geen naam heeft.

Klank, kleur en beeld zweven weg, als de laatste beving der bronzen tonen van zijn torenklokken, voor de slaap ons meeneemt.

Toen wij ontwaakten, was de Kerstnacht begonnen. Een barre ijswind joeg fijne stof-sneeuw over het plein tegen de ruiten van het oude hotel. De wind droeg de zware klanken van de kathedraal bij vlagen tot ons over. De Kerstnacht was begonnen. En door het gieren van den wind heen en boven de bronzen tuimeling der klokken uit, kwamen de vroolijke liedjes der kerkgangers tot ons. Nu eens verder af, dan weer dichterbij. Licht en snel van maatgang, vroolijk en gratieus, als deinende guirlandes van een feest.

Het was iets van Watteau, het was Debussy, het was een heel oud lied van de Fransche provincie en de stem van de kathedraal en het barre weer een vizioen van de wereld en het leven. En opnieuw droeg de slaap ons verder.

Juni-December 1939.